

НАШИ СЪТРУДНИЦИ

ДА СЕ ПОСМЪЕМЪ

Клетници

Василь П. Нешевъ

Роденъ е презъ 1905 г. въ с. Златарица, Еленско. Граниченъ учителъ въ с. Шишени, Кулско. Композира детски пѣсни, нѣколко отъ които помѣстихме въ „Барабанче“. Сътрудничи на нѣколко вестничета и педагогически списания. Издаде е книгитѣ: „Школски хоръ“ — 48 нотирани пѣсни, „Детска сцена“ — голѣмъ сборникъ за ученически утра и вечеринки — въ две части и „Празднични речи“ — сборникъ сказки.

Пѣснитѣ на Василь Нешевъ сж композирани много звучно. Тѣхнитѣ мелодии лесно се помнятъ отъ деца. Въ иднитѣ броеве на вестника ще дадемъ нотирани още негови пѣсни.

Купонъ за сюрпризъ!

Който изрѣже и изпрати този купонъ, придруженъ съ 5 лв. чиста гербова марка, до:

Д. КОЛЕВЪ, ул. „Регентска“ 10—
София IV, ще бжде сюрпризиранъ съ единъ хубавъ подарѣкъ.

Четете в. „Барабанче“!

Милка: — Пенчо мама, каза да изядешъ всичкитѣ бонбони, иначе нѣма да ти даде да ядешъ зеле!
Пенчо: — Зелето, Милке, азъ оставямъ за тебе...

Малкия Кирчо не може да изговори правилно буквата „р“ и когато майка му му казва:

— Кирчо, кажи риба!
— Сомъ, — отговаря спокойно хитрия Кирчо.

— Петьо, колко шесторки имашъ?
— Три, лельо.
— Браво, лелиното! Ами по какво сж, Петьо?
— По пѣне, рисуване и гимнастика, лелко!

Гошо е добро момче. Внимава въ часоветѣ по всичко и всичко записва. Всичко и то само въ една тетрадка. Възхъ тетрадката му безъ да ме види и зачетохъ:

... Ромба има четири страни, но Крумъ водилъ страшни войни... Пийте тази жена е купила три метра платъ... Пенчо, не ми щипи... Отъ рѣката Искъръ до Черно море... Тотко, дай ми гумата... Учителътъ пита какво е подлогъ въ Стара планина... Утре 6 часа родителска среща... въ растението ягода... Следъ обѣдъ съмъ на кино... съ два лева за моливъ...

— Тотко, какво ти се падна отъ коледното дърво?
— Дебелия клонъ, Милко!
— Не те разбирамъ?
— Много просто: отпуснахъ една свѣщъ и щѣхъ да изгоря килима. Другото знаешъ!...

Любомиръ Христовъ

Сирачето:

О, вижъ, какви сж страшни, зимни халлаи нѣма, братко, кой да ни пожали. Какво ще правимъ безъ храна, топлина, кажи ми птиче, мое братче сиво? И нѣма ли поне една душица, да се смили надъ клетитѣ дечица!

Врабчето:

И мене ми е мжно, мое братче, нали и азъ съмъ като тебъ сираче, безъ майка мила, татко и роднини, самъ се скитамъ въ тия люти зими.

Сирачето:

Събирай сили, мое птиче клето, защото пакъ ще дойде топло лѣто, и слънце ще огрѣе пакъ земята, ще стопли ни отново то сърдцата. Сега ела ми, птиче, до сърдцето, да стопля те, другарче, мое клето!

Иванъ Стефановъ

Хитрата Сийка

Нашата съседка Сийка е отлична кѣнкаджийка. Ала градската пѣрзалка е за нея много малка.

Зато
да с
и п
„Тун

В. Я. Свѣтловъ

ЖЪЛАТА ТРЕСКА

Романъ за деца и юноши. Преведе Йосифъ Събевъ

Йосифъ Сжбевъ

Роденъ е презъ 1894 год. въ с. Лесичево, Пазарджикско. Читателитѣ на в. „Барабанче“ го познаватъ отъ хубавитѣ преводи на романа „Потъването на парахода Велики океанъ“, „Венецуелскитѣ възстаници“ и др., както и отъ веселата му история „Патилата на Манго“. Йосифъ Сжбевъ е учителъ въ София, обича

децата и пише за тѣхъ много забавни четива. Отъ този брой на вестника започваме да печатаме преводътъ му на увлѣкателния романъ „Жълта треска“ — изъ южноамериканския животъ.

Ние бѣхме трима. Вървѣхме по тѣсния насипъ, издигнатъ по блатистата низина, защото иначе бѣше невъзможно да се приближимъ къмъ подножието на високото плато. Желатата бѣше мжчителна. Нѣмаше кжде да се укрие човѣкъ отъ горещитѣ, опасни лъчи на слънцето. По пжтя нѣмаше ни дървче, ни храстъ, а само изсѣхнала висока и остра трева, прилична на гора отъ изострени ланцетници, а подъ нея — кафява застояла вода. Слънцето, радвайки се на нашата беззащитностъ, нахално ни обхващаше съ своитѣ знойни обятия, които ни душѣха.

Ние бѣхме трима въ тази далечна страна. И тази страна не бѣше родина нито на единъ отъ насъ. Тримата бѣхме попаднали тука, захвърлени отъ сѣдбата или отъ онѣзи стечения на обстоятелствата въ живота, които е прието да се наричатъ съ това нищо не значещо име. Тамъ, на плоската височина на планината, имаше

времененъ хотелъ. Ние живѣхме тамъ вече години и се приспособихме къмъ този времененъ животъ, който можешъ да се превърне лесно въ постояненъ.

Бѣхме трима: французинъ, белгиецъ и руснакъ. Тамъ, далече задъ океана, лежеха нашитѣ отечества, почти забравени и незабравими, покрити сѣмъглата на сладкитѣ възпоменани. Французинътъ имаше болна леля въ Парижъ, белгиецътъ — стара майка въ Лиежъ, а азъ нѣмахъ ни жива душъ въ далечната, тѣй далечната родина. Французинътъ бѣше веселъ и, въ рѣдки непоносимата жегата и отчуждената умора, напѣваше пѣсенци. Белгиецътъ вървѣше едва влачейки нозе, смазанъ, увѣхналъ, очевидно болень. Съ рѣдки движения той внимателно докосваше дланята на дѣсна ржка къмъ китката на лѣвата и мѣтливо опипваше грамадната сливовъ бразна подутина върху нея.

Азъ вървѣхъ съ своята неотдѣлимъ мисль: ще ми даде ли възможностъ започнатиотъ отъ насъ каучуково предприятие, въ тази далечна Еквадорска република, да поправа своето тежко материално положение? Косо, незаблъзано, съ тревога се вглеждахъ въ